

го рисуваше и самата му физиономия. Изъ пжтя съвсемъ кротко се разговаряше съ тогова-оногова. Запитваше за причинитѣ, които сж ни подбудили да възстанемъ противъ държавата. Още не бѣхме изминали 5—6 километра отъ Араба-конакъ, когато повече отъ момчетата ни бѣха се подбили. Юзбашията се разпореди за кола, накачиха се и се возѣха до ханчето, което бѣше до София, кждѣто ни почерпа по едно питие. Слънцето бѣше залѣзло, когато стигнахме до София. На края на града срѣщнахме купчини селяни турци, които ни изпрашаха своитѣ безцензурни псувни. Слѣдъ това ни казваха: *»утрѣ и васъ ще избѣсятъ, както избѣсиха толкова комити.»* Най-послѣ паплачъ дѣца бѣха ни оградили. Викаха, крѣскаха и ни посипваха съ прѣстъ до като прѣстигнемъ до управлението, кждѣто ни вкараха въ една ограда отъ пармаклѣци, а слѣдъ това въ затвора.

Въ затвора.

Софийския Окр. затворъ бѣ едно доста прѣдставително здание. Влизаше се отъ западната страна прѣзъ едни пармъклѣчени врата. За да се отиде тамъ, трѣбваше да се мине прѣзъ двора на окръжното управление. Западната и южната страни на затвора бѣха оградени съ твърдѣ високи стѣни, а отъ къмъ другитѣ двѣ страни — съ двуетажни паянтени вѣхти здания. На западната стѣна имаше малка съ единъ чучуръ чушмя. На юго-източната му пѣкъ страна се намираха нуждницитѣ. Съвършено малко дворно мѣсто. При самия входъ имаше една стая за томрукъ-ајса и келикчията. Тамъ бѣше прѣпълнено съ политически прѣстѣпници, повече отъ 1800 души, както се казваше. Влѣзе ли човѣкъ въ двора, веднага го посрѣща тѣжка воняща миризма, слѣдъ това охканията на обѣтающитѣ, попѣлваха ужасията на картината.